



\*\*\*


Завесніло, закрутило, розлило.  
Сині води по потічку розлило.  
Забіліла у тумані далечінь.  
Піднялось над нею сонце в височінь.  
Ви луги мої, веснянії луги.  
Синім проліском укриті береги.  
Жовтим цвітом ніжно хилиться верба.  
Наливається берізка молода.  
Ой ти весно, пролетіла весь лужок.  
Своїм подихом насіяла квіток.  
Обійшла кругом, нічого не минула.  
Лиш про мене чогось, весно, ти забула.  
Ой піду я, встану в лісі на горбочку.  
Там кружляють зібрались квіти у таночку.  
Хоч до тебе, моя весно, не вернусь.  
Та хоч стану собі скраю, подивлюсь

\*\*\*

Вітер юності іще когось закрутить  
Між весняних і струнких беріз.  
Все минає, та чомусь буває  
Просинаюсь від пекучих сліз.

Хочеться найти дорогу давню  
І упасти між квітучих трав.  
Вже забула, як тебе кохала  
Але біль від втрати не пропав.

Збилось серце в грудочку й сховалось  
Бо воно не хоче вже боліть.  
Скільки літ невкаяних осталось,  
А воно не може розлюбить.





\*\*\*

Так просто, біжить дорога  
Так просто, тремтить сльоза.  
Так просто, не стало змоги  
У відповідь щось сказати.  
Так просто про все забути.  
Так просто, зовсім сама.  
Так просто себе не чути,  
Коли вголос слів нема.  
Так просто: шукаю броду.  
Так просто, вже знов весна.  
Так просто, не зміниш ходу, -  
Продавлена борозна.

\*\*\*

Не гудуть машини, спить  
І моя дитина, й котик спить.  
А до мене завтра їде матінка,-  
Ластівка до мене прилетить.

Я за нею й зараз, немов за кручею,  
Як би у житті не повело.  
Я за нею й досі завжди скучила.  
Це – добра і ласки джерело.

Серце навіки із нею зв'язане;  
І розвіває всю вона журбу.  
Прилітай до мене, моя матінко,  
Я тебе у гості завжди жду.

